

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **G. Z.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2023 č. j. CPR-36489-2/ČJ-2023-930310-V230

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 12. 2023 č. j. CPR-36489-2/ČJ-2023-930310-V230 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Novotného, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-295879-38/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 6. 9. 2023. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy účastník vycestuje z území členských států evropské unie. Současně byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by se dopustil výkonu nelegální práce, neboť v místě kontroly nikdy nepracoval a byl zde pouze na návštěvě známého. Dále tvrdil, že v době pobytové kontroly se nacházel na území České republiky legálně jako držitel biometrického pasu Gruzie, přičemž v rámci správního řízení nebylo prokázáno, že by v jeho případě došlo k překročení doby 90 dnů oprávněného pobytu na území schengenského prostoru. Nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do domovské vlasti Gruzie, protože zde panuje diktátorský a nedemokratický režim. V Gruzii je dle žalobce prokazatelně špatná politická situace a vycestování tak není možné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce i žalovaný vyslovili souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-295879-1/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 8. 11. 2021, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-295879-8/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 8. 11. 2023, protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 8. 11. 2023, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-295879-38/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 6. 9. 2023, odvolání žalobce ze dne 18. 9. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-36489-2/ČJ-2023-930310-V230 ze dne 18. 12. 2023.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 11. 2021 v době od 13:15 do 14:00 hod. byla hlídkou cizinecké policie prováděna pobytová kontrola na adrese x v prostorách restauračního zařízení x, které provozuje společnost x s. r. o. V průběhu akce byl kontrolován cizinec při výkonu různých pracovních činností v kuchyni restauračního zařízení x, dle předložených dokladů byl cizinec ztotožněn jako žalobce. Rovněž bylo zjištěno, že vykonává pracovní činnost bez řádného oprávnění. V cestovním dokladu žalobce nebylo vylepeno žádné vízum, pouze strana č. 11 daného dokladu obsahovala razítko potvrzení přechodného pobytu v okrese Wojewody Mazowieckiego/Polsko ze dne 6. 8. 2021 a na straně č. 5 bylo vyznačeno razítko posledního vstupu na území schengenského prostoru. Žalobce dále sdělil, že do České republiky vstoupil před 12 dny. Následně bylo od provozního pracovníka restaurace

zjištěno, že žalobce pracuje pro firmu x s. r. o, která je subdodavatelskou firmou s pracovníky pro firmu x s. r. o. Na základě uvedených zjištění bylo s žalobcem dne 8. 11. 2021 zahájeno řízení o správním vyhoštění.

8. Při výslechu účastníka správního řízení dne 8. 11. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že naposledy cestoval do Polska dne 26. 6. 2021, protože tam studuje, ale momentálně má prázdniny. Do České republiky přicestoval dne 30. 10. 2021 za kamarádem, který jej požádal o pracovní výpomoc v restauraci x. Dne 1. 11. 2021 si domluvil práci s managerem podniku, kdy mu bylo nabídnuto 100 Kč za hodinu práce, v době kontroly měl odpracováno cca 20 hod. Byl si vědom skutečnosti, že pouze na základě svého biometrického dokladu není oprávněn na území vykonávat výdělečnou činnost.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-295879-38/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 6. 9. 2023 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 18. 9. 2023 odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
14. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že nebylo dostatečným způsobem prokázáno, že by se dopustil výkonu nelegální práce. K uvedenému soud poukazuje zejména na úřední záznam č. j. KRPA-095879-1/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 8. 11. 2021, ze kterého vyplývá, že žalobce byl kontrolován při výkonu různých pracovních činností v kuchyni restauračního zařízení x, a na také vyjádření samotného žalobce do protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 8. 11. 2021, do kterého žalobce uvedl: „Kamarád A. z Pákistánu mě požádal o pracovní výpomoc v restauraci x, tak jsem tam dne 1. 11. 2021 došel a domluvil jsem s n prací s managerem podniku, ten mi nabídl 100 Kč za hodinu práce. Mám tam odpracováno 3 směny cca 20 hodin.

Managera jménem neznám. Chtěl jsem tam pracovat do konce měsíce listopadu 2021.“ Z výše uvedených zjištění je zřejmé, že žalobce na území vykonával pracovní činnost v restauračním zařízení x, a to nejméně po dobu cca 20 hodin, nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobce, že se nacházel v provozovně restaurace pouze na návštěvě.

15. Žalobce v žalobě rovněž namítal, že v době pobytové kontroly se nacházel na území legálně na základě svého biometrického dokladu a nebylo prokázáno, že by překročil dobu 90 dnů oprávněného pobytu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 26. 6. 2021 a pobýval nejprve na území Polska, kde dne 6. 10. 2021 požádal o povolení k přechodnému pobytu (žádost odmítnuta dne 18. 10. 2021) a následně dne 30. 10. 2021 přicestoval do České republiky, kde byl dne 8. 11. 2021 kontrolován cizineckou policií. Ze zjištění, která provedly správní orgány je zřejmé, že žalobce byl oprávněn setrvat na území Polska po dobu řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud tedy žalobce přicestoval 26. 6. 2021 na území Polska a dne 6. 8. 2021 požádal o udělení povolení k přechodnému pobytu, tak vyčerpal 41 z celkových 90 dnů bezvízového styku. Následně dle sdělení polské strany pobýval legálně na území Polska na základě své žádosti o povolení k přechodnému pobytu (řízení o žádosti ukončeno až dne 6. 12. 2022). Vycestováním z území Polska dne 30. 10. 2023 však žalobce své oprávnění k pobytu na území Polska ztratil a začal tedy opětovně čerpat bezvízový styk. Z informací obsažených ve spisovém materiálu tedy lze dojít pouze k závěru, že žalobce celkově vyčerpal pouze 51 dnů z 90 povolených. Dle zdejšího soudu tak závěr správních orgánů o tom, že pobyt žalobce na území České republiky byl nelegální nemá oporu ve spisovém materiálu, neboť z toho naopak plyne, že žalobci zbývalo ještě 39 dnů ve kterých mohl na území pobývat na základě bezvízového styku. Ze zjištěného skutkového stavu nelze dospět k závěru, že by žalobce v době kontroly cizineckou policií pobýval na území nelegálně.
16. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Moldavské republiky. K tomu soud uvádí, že podle ust. § 2 bodu 15 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. je Gruzie stále považována za bezpečnou zemi původu. Žalobce sám při svém výsledku účastníka řízení do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Gruzie vycestovat, vycestuje dobrovolně. Teprve v odvolání, které podal prostřednictvím svého právního zástupce, počal namítat, že do Gruzie nemůže vycestovat z důvodu katastrofální ekonomické situace, velkého množství vražd, nebezpečí pro civilní obyvatelstvo a nedemokratických poměrů v zemi.
17. Žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhláška č. 328/2015 Sb.). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Gruzii mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, mnozíci se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné.

18. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.
19. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, avšak na základě zjištěného skutkového stavu nelze bez dalšího dospět k závěru, že by žalobce naplnil rovněž skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, jak je podrobněji vysvětleno výše.
20. S ohledem na to, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, soud podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, že v naznačeném směru je třeba vyhodnotit a ověřit po jakou dobu žalobci skutečně svědčilo oprávnění k pobytu v Polsku, jak plyne z odpovědi společného centra a až následně zohlednit tuto dobu legálního pobytu v Polsku do doby čerpání bezvízového pobytu 90 dnů v období 180 dnů.
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Náklady řízení představují náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 6 800 Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 2, 11 odst. 1 písm. a, d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Náklady řízení se pak zvyšují o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 1 428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem činí náklady řízení částku 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. února 2024

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně